

Arrest

nr. 130 339 van 29 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van Xen X

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X en X, op 2 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 28 januari 2011 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.2. Op 15 december 2011 diende verzoeker voor zijn twee minderjarige kinderen een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving. Deze aanvragen werden eveneens ingewilligd.

1.3. Verzoekers Marokkaanse echtgenote diende op 7 juni 2012 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.4. Op 1 augustus 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoekers echtgenote de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 1 augustus 2012 ten aanzien van verzoeker en zijn twee kinderen tevens de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 1 oktober 2013 diende verzoeker voor hem en voor zijn twee kinderen een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 27 maart 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 1 april 2014 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51 § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verklaring van inschrijving, ingediend op 01-10-2013 door:

*[E.H.H.A.] [...], onderdaan van Spanje, [...],
[E.H.K.M.] [...], onderdaan van Spanje, [...],
[E.H.K.U.] [...], onderdaan van Spanje, [...],
om de volgende reden geweigerd:*

[E.H.H.A.] voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene heeft de aanvraag gedaan als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (artikel 40 § 4, 2° van de wet van 15-12-1980).

Tot staving van zijn aanvraag heeft hij een verzekeringsgeneeskundige rapportage voorgelegd samen met een arbeidskundig onderzoek naar aanleiding van zijn aanvraag tot het ontvangen van WIA uitkering, een schrijven van het UWV betreffende de WIA-uitkering, arbeidsongeschiktheidsspecificaties van het UWV, rekeninguittreksels en tot slot het bewijs van ziektekostenverzekering.

Om het verblijfsrecht te kunnen bekomen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene aantonen te voldoen aan de voorwaarden, opgenomen in artikel 40 § 4, 1ste lid, 2° en 2de lid van de wet van 15-12-1980, zijnde: 'bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn'.

Overeenkomstig artikel 40 § 4, 1ste lid, 2° dient een beschikker van voldoende bestaansmiddelen aan te tonen te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Betrokkene verwerft zijn inkomsten aan de hand van een arbeidsongeschiktheidsuitkering in Nederland en kinderbijslag. Uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt echter dat betrokkene hieruit niet de nodige bestaansmiddelen put om te voorkomen dat hij en zijn gezin (betrokkene, zijn echtgenote en hun 2 minderjarige kinderen) ten laste zouden komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Daarnaast dient ook nog opgemerkt te worden dat de uitkering van betrokkene in dalende lijn gaat. Er dient tevens vastgesteld te worden dat uit de voorgelegde rekeninguittreksels blijkt dat betrokkene in juli en augustus 2013 een bepaald bedrag van de belastingdienst heeft gekregen. De precie[z]e aard van deze bestaansmiddelen wordt echter op geen enkele manier aangetoond. Er valt derhalve ook niet af te leiden of er hier sprake is van een regelmatige bron van inkomsten. Deze inkomsten kunnen dan ook niet in rekening gebracht worden om na te gaan of betrokkene over voldoende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Gezien al deze elementen dient het recht op lang verblijf geweigerd te worden.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat hij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig artikel 51 § 2, tweede lid van het K.B. van 08-10-1981 een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen.

De minderjarige kinderen voldoen niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

De ouder in functie van wie de aanvraag werd ingediend werd zelf het recht op verblijf geweigerd. Bijgevolg kunnen betrokkenen zich ook niet bij hem voegen zoals bepaald in artikel 40bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg ook aan betrokkene geweigerd. Zij dienen hun vader te vergezellen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de informatieplicht als onderdeel van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat de Vreemdelingenwet en het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) geschonden zijn.

Hij verstrekt de volgende toelichting:

“[...] Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

[...] Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissing d.d. 27.3.2014 zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

[...] Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

[...] Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). In dit kader dient de informatieplicht van administratieve overheden benadrukt te worden. Elke zorgvuldige administratie heeft de plicht de rechtsonderhorige naar behoren te informeren en de nodige uitleg te geven inzake de problematiek waarvoor hij zich bij de administratie begeeft.

[...] Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vert[r]ouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Verwerende partij stelt dat verzoeker niet aangetoond heeft dat hij beschikker van voldoende bestaansmiddelen is en bijgevolg geen verblijf van langer dan drie maanden kan worden toegekend aan verzoeker en diens gezin.

[...] Verzoeker verwijst hiervoor naar het advies van de Raad van State van 4 april 2011, n°49 356/4, DOC 53, 0443/015 waarin het volgende wordt gesteld mbt de stabiele regelmatige en voldoende inkomsten.

3. Criterium van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen.

Het voorgestelde artikel 10, § 5, luidt:

“§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Zulk een bepaling doet problemen rijzen ten aanzien van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

In het voornoemde arrest Chakroun t/ Minister van Buitenlandse Zaken van 20 maart 2010 heeft het Hof van Justitie immers de criteria moeten onderzoeken die Nederland had ingevoerd om het voorhanden zijn van stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten aan te tonen. Het heeft toen inzonderheid het volgende geoordeeld:

“47. Volgens artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, tweede zin, van de richtlijn kunnen de lidstaten bij de beoordeling van de inkomsten van de gezinshereniger rekening houden met de nationale minimumlonen en -pensioenen. Zoals in punt 43 van het onderhavige arrest is uiteengezet, moet deze bevoegdheid zo worden uitgeoefend dat geen afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, gezinshereniging te bevorderen, en aan het nuttig effect daarvan.

48. Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.”

De voorgestelde bepaling die een welbepaald bedrag vaststelt waaronder de vreemdeling automatisch beschouwd wordt als iemand die niet beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, is derhalve onaanvaardbaar. Het enige bedrag dat kan worden vastgesteld is immers een referentiebedrag dat er niet aan in de weg mag staan dat de situatie van iedere aanvrager concreet wordt onderzocht, waarna het mogelijk moet zijn op basis van de eigen behoeften van de aanvrager en zijn gezin te bepalen welke middelen ze nodig hebben om in hun behoeften te voorzien. Het voorgestelde artikel 10, § 5, kan alleen worden aangenomen indien het grondig wordt herzien.

Kortom komt het erop neer dat conform de Vreemdelingenwet verwerende partij minstens een behoeften-analyse van het gezin van verzoeker diende te verrichten alvorens een definitieve beslissing te nemen in het dossier van verzoeker. Immers, uit geen enkel element blijkt dat verwerende partij een behoeften-analyse van de concrete gezinssituatie van verzoeker met haar partner, of zelfs hiertoe een poging heeft ondernomen door stukken aan verzoeker op te vragen.

Verzoeker kan perfect in zijn eigen onderhoud en d[at] van zijn gezin voorzien. Tot op heden is er geen enkel probleem daaromtrent geweest.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt echter wel dat verwerende partij verwezen heeft en zich gebaseerd heeft op zogenaamde minimumbedrag zoals omschreven in artikel 40, §4 eerste lid, 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet en zo geen ruimte heeft voorzien voor een behoeften-analyse van de concrete situatie van verzoeker met zijn gezin.

Meer nog, uit de door verzoeker bijgebrachte stukken inzake inkomsten blijkt dat hij een ziekteuitkering ontvangt in Nederland. Verzoeker heeft steeds gewerkt in Nederland maar ontvangt nu wel een ziekteuitkering wat niet betekent dat hij niet meer kan werken van zodra hij geneest.

Bovendien is een ziekteuitkering in casu een regelmatige en stabiel vorm van bestaansmiddelen. Om te kunnen antwoorden op de vraag of de ziekteuitkering wel voldoende is om te kunnen voorzien in de behoeften van het gezin, kon verwerende partij op een redelijk en zorgvuldige manier niet antwoorden daar verwerende partij geen enkel onderzoek heeft gedaan met betrekking tot de maandelijkse kosten/uitgaven van verzoeker en diens gezin.

Het is voor verzoeker niet te begrijpen hoe op 27.3.2014 verwerende partij een negatieve beslissing kon nemen, rekening houdende met alle concrete gegevens van het concrete dossier van verzoeker, of beter gezegd rekening houden met het gebrek aan gegevens in het concrete dossier van verzoeker die te wijten is aan verwerende partij.

Redelijk[heid]sheidshalve en zorgvuldigheidshalve had verwerende partij deze concrete gegevens van het dossier van verzoeker mee in overweging moeten nemen of minstens opvragen en in de definitieve beoordeling van het verblijfsrecht van verzoeker integreren.

Men heeft aan verzoeker gevraagd om enkel stukken van zijn maandelijkse inkomen voor te leggen en die heeft hij ook voorgelegd.

Men dient er van uit te gaan dat verzoeker de ziekteuitkering ontvangt mede dankzij zijn periode voor arbeid, want anders zou hij nooit een ziekteuitkering ontvangen.

Van zodra verzoeker genezen is, kan hij onmiddellijk aan de slag bij zijn werkgever.

Er werd ook met geen enkel woord gerept over dit essentieel gegeven in de bestreden beslissing.

Verzoeker verblijft sedert 2011 in België en is op geen enkel ogenblik ten laste geweest van de Belgische overheid. Hij heeft steeds een inkomen gehad. Op basis van dit inkomen heeft hij zijn gezin kunnen onderhouden.

Ook diende verwerende partij na te gaan welke kosten verzoeker heeft om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien.

Men kan niet zomaar concluderen dat het inkomen van verzoeker onder het minimumniveau is en dat hij geen recht kan hebben op een verblijf van langer dan drie maanden.

Tevens dient men in de bestreden de beslissing het inkomen dat volgens verwerende partij niet voldoende is cijfermatig te preciseren. Nergens uit de bestreden beslissing kan men afleiden waarom het inkomen niet voldoende en hoeveel het inkomen betreft. Verwerende partij meent dat uit het inkomens[b]ewijs dat door verzoeker wordt voorgelegd blijkt dat verzoeker geen voldoende bestaansmiddelen heeft maar verweerder schiet te kort door niet aan te tonen hoeveel het minder zou zijn dan van het minimumniveau.

Wat betreft het regelmatig bron van het inkomen heeft verzoeker alle documenten voorgelegd dat hij tot de periode van het volledig herstel de arbeidsongeschiktheidsuitkering zal ontvangen.

Ondanks deze gegevens beslist verwerende partij om het verblijf te weigeren in plaats van een alternatieve redelijke en zorgvuldige oplossing voor te stellen. Verwerende partij is met andere woorden kennelijk onzorgvuldig geweest.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

De bestreden beslissing van 1.4.2014 is op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.)."

3.2. Verweerder repliceert als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker d.d. 1 oktober 2013 een verklaring van inschrijving deed als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Artikel 40 §4 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij: 2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;"

Het voorlaatste lid van artikel 40 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Ter staving van zijn aanvraag legde hij de volgende documenten voor:

- verzekeringsgeneeskundige rapportage d.d. 16/05/2013
- arbeidskundig onderzoek n.a.v. aanvraag WIA d.d. 21/05/2013
- schrijven van UWV (Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen) betreffende de WIA-uitkering (Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen) tot 26/07/2015
- arbeidsongeschiktheidsspecificaties van het UWV Nederland
  - o 07-2013: 1350,46 euro
  - o 08-2013: 1330 euro
  - o 09-2013: 1260,41 euro
- rekeninguittreksels
  - o 07-2013: 1350, 46 euro WAO uitkering (uitkering voor arbeidsongeschikte werknemers)
  - o 07-2013:173 euro overboeking belastingdienst
  - o 08-2013:1330 euro WAO uitkering
  - o 08-2013:173 euro overboeking belastingdienst
  - o 09-2013/11-2013: 1260,41 euro/maand WAO
  - o 10-2013:547,56 euro kinderbijslag 3de kwartaal
- Ziekteverzekering d.d. 04-11-2013

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat met alle documenten die door verzoeker werden overgemaakt rekening werd gehouden. Verzoeker betwist dit niet en gaat niet in detail in op de motieven die ten grondslag liggen aan de beslissing. Hij spitst zijn kritiek toe op de behoefteanalyse die volgens hem niet werd gemaakt.

De bestreden beslissing luidt echter onder meer als volgt:

“(…) Betrokkene verwerft zijn inkomsten aan de hand van arbeidsongeschiktheidsuitkering in Nederland en kinderbijslag. Uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt echter dat betrokkene hieruit niet de nodige bestaansmiddelen put om te voorkomen dat hij en zijn gezin (betrokkene, zijn echtgenote en hun 2 minderjarige kinderen) ten laste zouden komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Daarnaast dient ook nog opgemerkt te worden dat de uitkering van betrokkene in dalende lijn gaat. Er dient tevens vastgesteld te worden dat uit de voorgelegde rekeninguittreksels blijkt dat betrokkene in juli en augustus 2013 een bepaald bedrag van de belastingdienst heeft gekregen. De precieze aard van deze bestaansmiddelen wordt echter op geen enkele manier aangetoond. Er valt derhalve ook niet af te leiden of er hier sprake is van een regelmatige bron van inkomsten. Deze inkomsten kunnen dan ook niet in rekening gebracht worden om na te gaan of betrokkene over voldoende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.” [...]

Bij het beoordelen van de middelen die verzoeker toekomen, werd rekening gehouden met de aard van de bestaansmiddelen. Zoals gesteld in de bestreden beslissing komen de bestaansmiddelen voort uit een arbeidsongeschiktheidsuitkering en kinderbijslag van Nederland. Verzoeker betwist dit niet. Daarnaast werd rekening gehouden met de regelmaat van de inkomsten, waarbij werd vastgesteld dat de uitkering in dalende lijn gaat. Daar de uit[k]kering het enige bewijs is van inkomsten en gelet aard en de regelmaat, is het geenszins kennelijk onredelijk dat geoordeeld werd dat hij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel.

Uit het arbeidsdeskundig onderzoek UWV van 21 mei 2013 en meer bepaald in de samenvatting werd gesteld dat er (op dit moment) geen mogelijkheden zijn tot werkhervatting. Verzoeker kan derhalve niet dienstig voorhouden als zou hij onmiddellijk aan het werk kunnen als hij genezen zal zijn. Bovendien dient de situatie van verzoeker onderzocht te worden zoals die zich voordoet op het moment dat de beslissing genomen wordt en niet op basis van bepaalde veronderstellingen en hypothesen.

Waar hij meent dat er een behoefteanalyse diende te worden uitgevoerd, dient te worden opgemerkt dat er in de beslissing werd vastgesteld dat verzoeker het bestaan van voldoende bestaansmiddelen niet heeft aangetoond. Hierbij werd door de verwerende partij vastgesteld dat de uitkeringen die verzoeker ontvangt, in dalende lijn gaan. Uit voorgaande motivering blijkt wel degelijk dat de verwerende partij een behoefteanalyse heeft doorgevoerd. Verzoeker toont niet aan met welke andere inkomsten die aan de verwerende partij kenbaar werden gemaakt nog rekening diende te worden gehouden.

“In casu blijkt zeer duidelijk uit de bestreden beslissing dat er wel degelijk onderzocht werd of er nog andere inkomsten waren waaruit zou blijken dat de verzoeker en zijn echtgenote in hun eigen behoeften kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker enkel inkomsten uit interim-arbeid voorlegt.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 78.968 d.d. 11 april 2012)

Verzoeker werpt een schending op van artikel 8 EVRM, zonder uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing een schending inhoudt van zijn privéleven. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.”

3.3.1. De Raad stelt vast dat verzoeker een aanvraag indiende om tot een verblijf te worden toegelaten op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker had derhalve de plicht aan te tonen dat hij beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

Het staat niet ter discussie dat verzoeker een ziektekostenverzekering heeft. Verweerder oordeelde evenwel, na de door verzoeker neergelegde overtuigingsstukken inzake zijn inkomen te hebben onderzocht, dat verzoeker niet beschikt over bestaansmiddelen die *“minstens gelijk zijn aan het inkomsten-niveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend”*. Verzoeker merkt evenwel op dat verweerder in gebreke blijft zijn bewering cijfermatig te preciseren en aan te tonen dat zijn inkomen inderdaad lager ligt dan het vooropgestelde minimumniveau, zodat niet blijkt dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden het gevolg is van een redelijke en zorgvuldige besluitvorming en de motivering van deze beslissing hoe dan ook niet draagkrachtig is.

De Raad merkt op dat verweerder in de motivering van de bestreden beslissing niet duidelijk aangeeft aan welk precies bedrag hij de inkomsten van verzoeker toetst en niet aannemelijk maakt dat de, evenmin cijfermatig weergegeven, bewezen inkomsten van verzoeker lager liggen dan dit bedrag terwijl dit in casu toch vereist is om te kunnen besluiten tot het bestaan van een draagkrachtige motivering.

Er dient in dit verband te worden opgemerkt dat artikel 3, 4° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (hierna: de wet van 26 mei 2002) bepaalt dat de bestaansmiddelen van een persoon dienen te worden berekend *“overeenkomstig de bepalingen van titel II, hoofdstuk II”* van dezelfde wet.

Het artikel 16, dat is opgenomen in titel II, hoofdstuk II van de wet van 26 mei 2002, luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de toepassing van het bepaalde in § 2, komen alle bestaansmiddelen in aanmerking van welke aard en oorsprong ook, waarover de aanvrager beschikt, met inbegrip van alle uitkeringen krachtens de Belgische of buitenlandse sociale wetgeving. Kunnen eveneens in aanmerking worden genomen binnen de perken bepaald door de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de bestaansmiddelen van de personen met wie de aanvrager samenwoont.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad de modaliteiten van het onderzoek naar de bestaansmiddelen en stelt de regels vast van de berekening van die middelen.

§ 2. De Koning kan bij besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad de inkomsten aanduiden die, hetzij voor het geheel, hetzij gedeeltelijk, niet in aanmerking komen bij het berekenen van de bestaansmiddelen.”

Artikel 34 van het koninklijk besluit van 11 juli 2002 houdende het algemeen reglement betreffende het recht op maatschappelijke integratie stelt voorts:

“§ 1. In geval de aanvrager gehuwd is en onder hetzelfde dak woont, of een feitelijk gezin vormt, met een persoon die geen aanspraak maakt op het genot van de wet, moet het gedeelte van de bestaansmiddelen van die persoon in aanmerking genomen worden, dat het bedrag overschrijdt van het leefloon bepaald voor de categorie van begunstigden bedoeld bij artikel 14, § 1, 1°, van de wet.

Twee personen die als koppel samenleven vormen een feitelijk gezin.

§ 2. In geval de aanvrager samenwoont met één of meer meerderjarige ascendenten en/of descendenten van de eerste graad, kan het gedeelte van de bestaansmiddelen van ieder van die personen dat het bij artikel 14, § 1, 1°, van de wet bepaalde bedrag te boven gaat, geheel of gedeeltelijk in aanmerking genomen worden; bij de toepassing van deze bepaling moet aan de aanvrager en zijn meerderjarige ascendenten en/of descendenten van de eerste graad fictief het bij artikel 14, § 1, 1°, van de wet bepaalde bedrag toegekend worden.

§ 3. In de andere gevallen van samenwonen met personen die geen aanspraak maken op het genot van de wet worden de bestaansmiddelen van die personen niet in aanmerking genomen.

§ 4. Indien de aanvrager gerechtigd is op een leefloon bedoeld in artikel 14, § 1, eerste lid, 3°, van de wet worden alle bestaansmiddelen van de echtgenoot of levenspartner in aanmerking genomen. Deze inkomsten worden berekend overeenkomstig de bepalingen van titel II, hoofdstuk II van de wet.”

Bij het beoordelen van de vraag of verzoeker beschikt over voldoende bestaansmiddelen diende verweerder in voorliggende zaak derhalve rekening te houden met het bedrag aan leefloon dat wordt uitgekeerd aan een gezin met minstens één minderjarig ongehuwd kind ten laste en dat is bepaald in artikel 14, § 1, eerste lid, 3° van de wet van 26 mei 2002. Het leefloon bedoeld in voormelde wetsbepaling bedroeg op het ogenblik dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen 1089,82 euro. Aangezien verzoeker een inkomen aantoonde dat ruim boven dit bedrag ligt – uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt immers dat verzoeker aantoonde over een maandelijkse arbeidsongeschiktheidsuitkering te beschikken die vanaf september 2013 netto 1260,41 euro bedraagt – kan slechts worden vastgesteld dat het standpunt van verweerder dat het door verzoeker aangetoonde inkomen niet minstens gelijk is aan *“het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend”* geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier en is zijn conclusie het gevolg van een onzorgvuldige besluitvorming. Waar verweerder daarnaast stelt dat de *“uitkering van betrokkene in dalende lijn gaat”* moet worden geduid dat het geven dat het bedrag van de uitkering die verzoeker ontvangt, ingevolge een herberekening op basis van nieuwe gegevens in september 2013 werd vastgelegd op 1260,41 euro, terwijl het voorheen iets hoger lag op zich niet toelaat te besluiten dat het verder zal dalen, laat staan dat het op korte termijn minder zal bedragen dan *“het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend”*. Uit een nota in het administratief dossier blijkt trouwens dat verweerder vaststelde dat de uitkering van verzoeker in oktober en november 2013 niet daalde.

Verzoeker kan, gelet op voorgaande vaststellingen, worden gevolgd waar hij stelt dat de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet draagkrachtig is, zodat de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet werden geschonden en dat deze beslissing werd genomen met miskennis van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangezien voorgaande vaststelling volstaat om te besluiten tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.3.2. Daar de beslissingen om de aanvragen tot inschrijving van verzoekers kinderen te weigeren volledig zijn gebaseerd op de beslissing om het verblijfsrecht aan verzoeker te weigeren en deze beslissing door een gebrek is aangetast dient te worden geconcludeerd dat ook de deze beslissingen niet rechtsgeldig zijn en moeten worden vernietigd.

3.3.3. Los van de vaststelling dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten evenmin afdoende is gemotiveerd – artikel 8 van de Vreemdelingenwet bepaalt namelijk duidelijk dat verweerder de bepaling van artikel 7 van dezelfde wet dient te vermelden wanneer hij beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en verweerder heeft dit nagelaten – impliceert de

vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat in casu ook het aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt namelijk tot de vaststelling dat verzoekers verblijfsaanvraag nog in behandeling is en dus niet vaststaat dat hij geen verblijfsrecht kan laten gelden en niet kan worden gesteld dat toepassing kon worden gemaakt van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK